

UNUTMAK HATIRLAMAKTAN
DAHA BÜYÜK CESARET İSTER...

SIS HIRSİZİNİ
TAVİNIA PETTİ

İTALYANCA ASLINDAN GEVİRELE
ESMA FETHİZE GÜÇLÜ

YEMAS

PORTALI

SİS HIRSIZI

Lavinia Petti

TİMAŞ YAYINLARI | 4186
Dünya Edebiyatı Dizisi | 39

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
Ayşe Tuba Ayman

KAPAK TASARIMI
CumbaCo

İÇ TASARIM
Tamer Turp

1. BASKI
Mart 2017, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2539-8

9 786050 825398

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24
P.K. 50 Sirkeci / İstanbul

timas.com.tr
timas@timas.com.tr
facebook.com/timasyayingrubu
twitter.com/timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 12364

BASKI VE CILT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI

© *Il ladro di Nebbia* orijinal isimli Longanesi & C., Gruppo Editoriale Mauri Spagnol tarafından 2015 yılında yayımlanan bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Kalem Ajans ile anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.

İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yağmur, kafenin buğulu camlarına çarpıyordu. Pencerenin ardındaki şekiller aceleyle hareket ediyor; tıpkı bir fotoğrafın negatifine benzeyen bulanık hatlar, zaten kalabalık olan mağaza ve dükkânlara telaşla doluşarak gökyüzünün sakinleşip tekrar gülümseyeceği anı bekliyordu.

Güzel bir günün ortasında birdenbire bastırın şiddetli yağmur pek de sık rastlanan bir olay değildir; ama Mart'ta, yılın en çılgin ayında, her şey mucizevi bir biçimde mümkündür.

Kafenin bir köşesinde, masa ve sandalyelerin, coşkulu ergenlerin, bezgin garsonların ve yılgın iş adamlarının oluşturduğu karmaşanın ortasında, tellerinin arasına gümüş çizgilerin pervasızca yayıldığı siyah, kıvrıkcık ve şekilsiz bir saç yığını gözüküyordu. Bu karmakarışık saçların biraz aşağısında ise üzerinde yamuk gözlükler taşıyan koca bir burun göze çarpıyordu.

Önündeki kâğıtların üzerine eğilen adam, etrafındaki telaşlı koşuşturmanın farkında değildi.

“Başka bir şey arzu eder misiniz, efendim?” Sesin gerginliği söylenen kelimelerin nezaketini gölgelemişti.

Adam başını kaldırmadı, hatta söyleneni duymamış gibiydi.

“Efendim?” Dikkat çekecek kadar büyük çenesini müziğin ritmine uydurarak sakız çiğneyen tombul garson bir süre bekledi.

“Efendim?” Garson kızın sabrı artık tükenmişti. Ayağını yere vurarak kararlılıkla, “Efendim, kafe ağzına kadar dolu ve sizin sütünüzü bitirmenizin üzerinden bir saatten fazla geçti!” dedi.

Adam sonunda gözlerini kaldırdı ve yarı şaşkın yarı huzursuz bir ifadeyle, “Rica ederim çekilin, ışığı kapatıyorsunuz,” diye karşılık verdi. Sonra başını yaptığı işe hızla geri çevirdi.

Garson kaba biri değildi. Gözlerini iyice açarak mahcup bir ifadeyle adamın sağır, aptal ya da her ikisi birden olup olmadığını anlamaya çalıştıktan sonra birden içinde duyduğu acıma hissiyle onu bir süre daha rahat bırakmaya karar verdi ve sakız çiğneyerek masadan uzaklaştı.

Rahat bir nefes alan adam, yazısını o gün bitirme fırsatını verdiği için şans yıldızına teşekkür etti. Aslında geç kalmıştı. Yazıyı iki hafta önce ajansına teslim etmesi gerekiyordu. Belki de dört hafta önce, kim bilir. Ama başına bir aksilik gelmişti. Geçen ay yatak odasındaki dolapta beliren bir iguana, banyoya doğru koşarak kapağı açık klozetin üzerine atlayıp geri kalan her şeyle birlikte kayıp gitmeden önce evdeki tüm mobilyaları mahvetmişti.

Olanları anlattığı edebiyat ajanı -zavallı Leopoldo Saetta- durumun kendisine vereceği zararı dile getirip itiraz etmeye bile cesaret bulamamış, kaderine boyun eğerek Antonio Fonte'nin bu akıl almaz hayal evinin dışına atmıştı kendini.

Olayın üzerinden haftalar geçip de iguana kim bilir hangi okyanusun derinliklerinde yolculuk ederken Antonio kollarını sıvayıp romanı tamamlamaya karar vermişti. Elbette el yazısıyla yapacaktı bunu. Neredeyse bilgisayarların onu küçümsediği kadar nefret ediyordu onlardan. Daktiloların, o sinir bozucu tıkırtılarıyla, on dokuzuncu yüzyılın büyük yazarlarının çoğunun günün birinde delirmelerinin asıl sebebi olduğundan da emindi.

Onun romanlarını daktiloda yazan başkalarının elleri olmalıydı. Üzerinde tartışılmayacak bir koşuldu bu ve Antonio Fonte bu isteğinin yerine getirilmesini sağlayabilecek güce sahipti; on beş yılı aşkın bir süredir ismi herhangi bir editör için garantili bir isimdi. Aslında bu çok da umurunda değildi. İlgisini çekecek bir şeyler bulmak, yetenekten daha önde geliyordu onun için. İsminin kapa-

ğa doğru şekilde yazılması yeterliydi. *Antonio M. Fonte* diye tekrar ediyordu karşılaştığı her editöre ve adıyla soyadı arasındaki engelin, o koca *M* harfinin neyin kısaltması olduğunu söylemekten özellikle kaçınıyordu. Kitabı kime ithaf ettiği ise ithaf edilen kişi dışında yeryüzündeki kimse tarafından anlaşılıyordu. Söz konusu kişi genellikle kedisi *Calliope* olurdu. *Calliope* tedavisi mümkün olmayan kör bir siyam kedisiydi.

Antonio, yaşına rağmen çocuksu ışıltısını kaybetmemiş iri siyah gözlerini kafenin içinde hızla gezdirdi ve sıkıntıyla ofladı. O ana kadar içerisinde bu denli kalabalık olduğunu fark etmemişti.

Hiç huzur bulamıyordu ki! Artık kafeler bile bir zamanlar olduğu gibi kaçıp sığınacak yerler değildi. İnsanlar etrafında bağıyordu ve içerideki sıcaklık oldukça artmış, altında boncuk boncuk terler birikmişti. Burada kalamazdı artık, bir İngiliz cocker, sürtündüğü azgın küçük köpeğe karşı harekete geçmek üzereyken ve arkasında oturan on dört yaşlarındaki mutsuz kız hayatta olduğu için lanet okurken bunu yapamazdı.

İnsanlar hasta. Bedenleri değilse bile zihinleri hasta, diye bininci kez tekrarladı insanlardan uzak durmayı tercih eden *Antonio*. *Annem de deliliğin bulaşıcı olduğunu söylerdi*. Parmaklarını hızla hareket ettirerek sayfanın sonuna bir şeyler karaladıktan ve kâğıtları kenarlarını masaya vurarak düzelttikten sonra son cümleyi bir kez daha gözden geçirdi.

Süre sona ermişti.

Ve iki bin yıldır dolaşarak yeryüzü kadar eski bir laneti bozdukları için Derashkal çingenelerinin güneşin yükselişini görmelerine, atalarından hiçbirine verilmediği kadar fazla izin verilmişti.

Kulağa fena gelmiyordu. *Antonio* bir kitabın ilk ve son cümlelerinin kitabın yarısı kadar değerli olduğunu kendine hatırlatıp hızla ayağa kalkarken sandalyeyi yere düşürdü ve havaya fırlayan masa, sırtına çarptığı yaşlı adamın takma dişlerini kahvesinin içine düşürmesine neden oldu.

Her zamanki gibi havanın kötüleştığının farkında varamayan Antonio, sakız çiğneyen garsona beş sent bahşış bırakıp kapıdan çıktığı an dışarıdaki şiddetli yağmuru gördü. Sağı solu belli olmayan Mart ayına söylenirken gazeteyle başını örterek nefes nefese otobüsün peşinden koşmaya başladı.

Aracın her zamankinden kalabalık oluşu sinirini bozuyordu. İsim yapmış herhangi bir yazarın aksine etrafında birilerinin olmasına pek önem vermezdi. Ne hikâyelerinin, ne cümlelerinin, ne yüz ifadelerinin ilginç bir yanı vardı. *Hiçbiri* ilginç değildi, zaten öyle olsa orada olmazlardı. Diğer tüm akşamlar gibi o akşam da yorgun, kalabalıklar arasında dip dibe ilerleyerek terlemiş vaziyette ortalıklarda dolaşmaz, kafalarını son model telefonlarına gömerek hafta sonu maçını izlerken karınlarını doldurup ellerinde soğuk bir bira tutacakları anı bekliyor olmazlardı; hayatlarındaki en büyük beklentileri buydu zaten.

Koltuğa büzülüp oturan ve C16 numaralı otobüs Santa Maria Apparente Kilisesi'nin önünden geçerken istavroz çıkararak yaşlı kadında ilgisini çeken ne olabilirdi ki?

Antonio'nun bu yeteneği öylece kendiliğinden beliriveriyor, en ince detayları hiç çaba sarf etmeden fark edebiliyordu. Yanındaki vahşi herifin sakalındaki dondurma külahı kırıntıları, önündeki kadının sağ gözündeki yeşil leke ya da otobüsün demirine tutunan ve hiç şüphesiz yaramaz bir kedinin sahibi olan genç bir öğrencinin bileğindeki çizikler... Görünmeyen bu şeyler apaçık ortada olanlardan çok daha önce takılıyordu gözlerine.

Antonio bu detayların yaşanmış hikâyelerin parçaları olduğunu biliyordu. Ve bütün bunlar onun hiçbir işine yaramıyordu.

Kendine esin kaynağı olarak kör kedisi Calliope'yi seçmişti ve rüyalarındaki sınırsız görüntü ve hayalden ilham alıyordu. Her akşam aynı ritüeli takip ederdi: Sıcak sütünü içer, ağzına bir kürdan yerleştirir, Calliope'nin yumuşak tüylerini okşardı. Sonra elinde bir anahtarla, demirden, eski, kırık dişli, hiçbir kapıyı açmayan bir anahtarla koltuğa gömülürdü ve bu halde uykuya dalardı Antonio. Yaşamın asılı

kaldığı, beyninin bedenine komut vermeyi bırakıp sinirlerinin arasındaki bağlantıların ve gizli hatıraların sunduğu sonsuz seçeneklerden keyif almaya başladığı o anlarda, anahtar gevşeyen parmaklarından kayardı. Antonio, yere düşerek çınlayan anahtarın sesiyle uyanırken rüyalarının dünyasına açılan kapıyı aralık bırakırdı ve o aralıktan içeri bakardı. Böylece rüyaları netleşir, tüm mantık kurallarının aksine, duyularıyla algıladığı her şey gerçekmiş gibi gelirdi. Gördüklerini yazabiliyordu ve yazdıkları daima işe yarıyordu. Daima.

Her zaman değil, diye hatırladı kendi kendine. Bir keresinde... Rüya bir dakikadan fazla sürmüştü, ama bu bir işe yaramamıştı.

Yirmi altı yaşında, üniversiteye yazılmak için çok geç kaldığı, yaşlı bir milyarder tavlama içinse yeteri kadar yakışıklığı olmadığı zamanlarda, bir trene binip kuzeye gitmeye karar vermişti. Arka arkaya birçok tren değiştirerek geldiği ve aşağı yukarı altı yüz kişinin yaşadığı Alsas'taki küçük Natzwiller köyü ne yazık ki Fransız topraklarında inşa edilmiş tek toplama kampı ile ünlüydü. Ölüme karşı hissettiği kuvvetli duygular buraya yerleşmesine neden olmuş, cenaze işlerinin yürütülme biçimini beğenmeyince de ölü makyajcısı olarak iş bulmuştu. Sekiz yılını ölüme hizmet ederek ve ölen Fransızların yanaklarını pudralayarak geçirdi. Bir ara evlendi, çünkü yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. Birkaç yıl sonra boşandı, çünkü evliliğin böylesine zayıf bir sebep uğruna sürdürülebilecek bir şey olmadığını keşfetmişti.

Antonio Fonte, kalabalık ve sevimli bu köyde geçirdiği sekiz yıl boyunca yazmayı hiç bırakmadı. Kendini bildiğinden beri bunu yapıyordu. Bu istek içinde birdenbire doğan bir ışık değildi; onu bir pazartesi öğleden sonrası sıkıntıdan patlarken bulmuştu. Yazmak serçe parmağı gibi bedeninin bir parçasıydı. Gerçek bir yazar, derdi sık sık, ne olmak istediğini keşfetmez, onu başından beri ve daima biliyordur zaten. Ama Antonio Fonte hikâyelerini başkalarına okutmak konusunda hiç endişe duymaz, onları sanki kimselere gösteremeyeceği kadar değerli mücevherlermiş gibi kendine saklardı.

Gençken insanları sevdiğini hatırlıyordu. Onları gözlemliyor, bakışlarıyla ya da konuşarak sorular soruyor ve onlar hakkında yazıyordu. Keyif almak için ve etrafını çevreleyen dünyaya duyduğu çocuksu merakı yüzünden yazıyordu.

Boşandıktan sonra yaşamın tekdüzeliğiyle ve ölümün gereğinden fazla değer görmesiyle hayal kırıklığına uğrayarak İtalya'ya döndü. Otuz dört yaşındaydı ve artık insanlara tahammül edemediğini fark etmişti. Kendini yalnızca Calliope ve hayalleriyle birlikte eski evinin duvarları arasına kapattı ve tümüyle farklı, dışarıdaki dünyadan değil, işlenmemiş zihninden gelen şeyler yazmaya başladı. Artık oyuna dahil olmaya karar verdiğinde adı -Antonio M. Fonte- çok satanlar listesine girdi ve hep orada kalmaya devam etti.

Füniküler istasyonuna gelince otobüsten atladı ve aydınlıktan karanlığa, ıslak çiçeklerin yaydığı taze havadan nemli binaların arasına geçerek İspanyol Mahallesi'nin labirenti andıran sokaklarına daldı. Sağa dönerek kendisinden iki yüz yıl önce Portekizli bir yazarın yaşadığı Rosario di Palazzo Meydanı'na doğru hızla ilerledi ve binalarla çevrili dar sokaklarda yağmurdan kaçışan motor sürüsünden uzak durmaya çalışarak Santa Teresella degli Spagnoli Sokağı'na gelerek 7 numaralı binanın önünde durdu.

Binanın etrafını saran koyu gölgeler arasında kaybolarak anahtarı kilide yerleştirdi. İnşaatı andıran kırık dökük bu eski bina en iyi zamanlarında bile bakımsız olmalıydı. Kurumuş asma dallarının altında kalan diyafon o kadar küçüktü ki isimler uzun uzun yazılamamıştı. Her zilin üzerinde isim ve soyadı için sadece birer harf yazılıydı. Antonio'nun dairesinin zili ise üzerinde yazılı üç harf ile oldukça havalı gözüküyordu: A.M.F.

Yan taraftaki komşuların, tombul bedenlerine oranla uzun kafalarını uzatarak küçük pencerelerden gözetlediği gıcırtilı kapıyı itti. Yağmur damlaları ve borulardan akan suyun yayıldığı karanlık koridora girince soluk benizli apartman görevlisi Signor Nicotiana'nın sert gövde-

sine tökezledi. Başka bir yaşamda karşısına çıksa bile ruhuna işlemiş bu kahve ve tütün kokusu sayesinde onu kolaylıkla tanıyabilirdi.

“Mektuplar, Signor Fonte! *Mektuplar!*”

“Sevgili Goffredo, mektuplarla ilgili sorun nedir?”

“Her yerdeler, her yerde!” Signor Nicotiana sanki fırtınalı bir denizde boğuluyormuşçasına kollarını sallayarak bağırmağa başlamıştı. Antonio köşeyi dönüp onu böylesine rahatsız eden şeyi görünce adamcağızın pek de haksız olmadığını anladı.

Kapısının önünde damgalı zarflardan, acil postalardan, yırtılmış paketlerden ve tebrik kartlarından oluşan bir yığın vardı. Goffredo Nicotiana öfkeli hareketlerle söylenmeye devam ederken ayağı mektup dolu bir çantaya takılınca Antonio düşmesin diye onu tutmak zorunda kaldı.

“Günlerdir onları bir kenarda tutuyorum! Gelip alacağınızı söylediniz, ama her sabah yenileri geliyor. Odamı görmek ister misiniz? Ağzına kadar dolu! Hayranlarınızı hiç umursamıyorsunuz, ama siz de benim umurumda değilsiniz! Yetti artık! Ve karımın da... Ah... Bana hiç öyle bakmayın Signor Fonte, bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyorsunuz! Karımın da canına tak etti artık! ‘Eğer mektuplar gitmiyorsa ben gidiyorum,’ dedi. Ve şimdi ben de size diyorum ki, Signor Fonte, eğer bu mektuplar gitmiyorsa siz gidiyorsunuz!”

Kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş ve öfkeden mosmor olmuş halde nefes bile almadan karşısında duruyor, yağmurlu bir günde çamaşırları ipten almayı unutmuş birinin şaşkınlığıyla mektupların arasında tur atan Antonio Fonte’ye bakıyordu.

Antonio bir süre sonra, “Mektupların gitmesini tercih ederim,” dedi.

“Gerçekten de miskinlik tekisiniz siz!” diye homurdandı kapıcı giderken. Sonra arkasını dönerek parmağını tehditkâr bir şekilde salladı. “Mektuplar buradan gidiyor derken çok ciddiylim.”

“Tavan arasına bile koyamaz mı...”

“Asla!” Signor Nicotiana’nın arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaşmadan önce söylediği son söz bu oldu.

Antonio kaderine boyun eğerek içini çekti, ama darmadağınık evine girip kapıyı kapadığında kedisinin bir kez daha kaçmamış olduğunu görünce bu sevimsiz olayı unutmayı tercih etti. Mektuplar hâlâ oldukları yerde duruyordu.

GENÈVE POITIER

Ufak tefek, çevik bir adam olan, temiz çamaşır ve kolonya kokan Leopoldo Saetta, beş dakikada bir saatine bakmayı huy edinmiş aceleci tiplerdendi. Saçları daha beyazlamadan önce birer birer dökülmüştü. Üç tane telefonu ve aynı anda birçok yerde bulunabilmek gibi özel bir yeteneği vardı. Aynı saatte şehrin iki farklı noktasında iki randevu ayarlayabiliyor ve her ikisine de yetişebiliyordu. En azından böyle olduğuna inanmak Antonio'nun hoşuna gidiyordu. Leopoldo Saetta'nın gün içinde boş geçen tek bir dakikası, ajandasında beyaz kalan tek bir sayfası yoktu. Ve Antonio Fonte ile tanıştığından beri yaşamı iki kat yoğunlaşmıştı. Önce kuruması için çamaşırları mikrodalgaya koyan sonra da mutfağın neden alev aldığı merak eden bu kaçık yazara bakıcılık yapmak zorunda kalıyordu.

Leopoldo Saetta mart ayının başındaki bir öğle vakti Antonio'nun kendisini aramasının üzerinden sadece yedi dakika yirmi saniye geçtikten sonra onun evine gelmişti ve ellerinin arasında yazarın hazırladığı -aslında içinde su, şeker ve yanmış mısır patlağı olan- çay bardağını tutuyordu.

“Romana daktiloda yazmak için acele etmeleri gerekecek, zaten çok zaman kaybettik.”

“Sadece bir hafta gerideyiz.” Bunu söylerken bir yandan Calliope'yi okşayan Antonio kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gözükiyordu.

“Daha iyiye gidiyorsun,” diye onayladı Leo ve guguklu saate hızla göz attı. Neden banyonun kapısında asılıydı kim bilir. “Romana hızlıca... Göz atabilir miyim?”

“Yani burada mı kalacaksın?” diye sordu Antonio.

“Çalışma odasına geçebilirim. Seni rahatsız etmem...”

“Çalışma odası olmaz. Orası kapalı ve bana ait de değil zaten,” diye yanıtladı. Sesinin tonundaki sertlik Leo’yu ürkütmüştü. Yazar konuyu değiştirmeye çalıştı. “Şu guguklu saat koca bir yalancı, ilerleyen her dakika için iki dakika geri gidiyor. Üstelik zaten geride.”

Elindeki bulanık içeceği yudumlamakta zorlanan Leo ne ima ettiğini anlayarak, “Tabii, tabii,” diye karşılık verdi. “Bunun içine çay koyduğundan emin misin?” diye sordu şüpheyle.

Antonio koltuktan kalktı, bardağı elinden alarak içindekini lavaboya boşalttı.

“Çay olduğunu kim söyledi ki?”

“Doğru ya...” Leo bir süre sessiz kaldı. Bir sonraki konuyu nasıl açacağını bilmiyordu. Sonra karar vererek söze başladı. “Bu arada kitabın promosyonu, tanıtımı ve röportajlar için...”

Yüzünü tiksintiyle buruşturmaktan çekinmeyen Antonio başka saçma fikirler duymadan önce Leo’nun sözünü kesti.

“Beni yıllardır tanıyorsun ve insanların yüz ifadelerini anlamakta zorlandığımı biliyorsun. Kalabalık karşısında konuşamam. Bir yazarın kitaplarını anlatmasının hiçbir mantığı yok ve bu yaptığımız işe hakaret. Farkında değil misin?”

Kitabın taslağını, sol alt köşesinde adının baş harflerinin yazılı olduğu şık deri çantasına koyarken Leo’nun yüzündeki gülümseme kayboldu. Koluna baktı ve saatin camına hafifçe vurdu.

“Bahse girerim ki geç kalmışsındır,” diye tahminde bulundu Antonio ve kapıya kadar ona eşlik etti.

Leo çok şey bilen bir iş adamı edasıyla kravatını düzelterek karşılık verdi. “Her zaman geç kalıyoruz. Altın dolu bir okyanus, bir damla zamanı satın almaya yetmez.”

“İthafı unutma. Calliope olmasaydı hiçbir şey yazmazdım,” dedi Antonio ciddiyetle. “Bu benim için çok önemli. Ve tabii isim. İsim de çok önemli.”

“Elbette. *Antonio M. Fonte*.”

“Himalaya Budizmi’nde ve Etiyopya’da her adamın kendine manevi bir isim seçtiğini ve kendisi dışında hiç kimsenin bu isimden haberi olmadığını biliyor muydun? Bu isim onun doğüstü varlıklarla iletişime geçmesini sağlar.”

“Kulağa oldukça mantıklı geliyor.”

“İrokualar ise isimlerini her klan için ayrı ayrı hazırladıkları özel listelerde saklarlar. İki kişinin aynı ismi taşıması mümkün değildir ve bunun olmaması için isim koruyucuları vardır. Ayrıca bir insanın ismini unutmamanın onu öldürebileceğine, ismini hatırlamanın ise onu hayata geri getireceğine inanırlar.”

“Seni ziyarete etmek her zaman keyifli oluyor.” diye karşılık verdi Leo etkilenmiş görünerek. “İnsan kimsenin umursamadığı bir sürü gereksiz şey öğreniyor.”

Kapıdan çıkarken Antonio’nun yüzündeki küçümseyen gülümsemeyi fark etmedi ve onu Calliope ile bırakarak kitapla ilgili bilgi vermek için arayacağına söz verdi.

“Aa, Antonio!” diye atıldı sonra. Kızıla çalan kahverengi makosenin içinde sıkışmış ayağını hızla uzatarak kapının kapanmasını engelledi. “Pazartesi günü akşam yemeğinde birlikteyiz, unutma. Doğum günün için.”

Antonio düşünceli bir ifadeyle tavana bakarak, “Kırk iki miydi?” diye sordu.

“Elli,” diye cevap verdi Leo gülümseyerek.

“Doğru.”

Başka bir şey söylemeden kapıyı kapatarak rahat bir nefes aldı. Tüm bunlar ona gerçekdışı geliyordu. Ne sakız çiğneyen garson kız, ne huysuz kapıcı, ne de gergin ve gerginliğiyle sinir bozan edebiyat ajanı gerçek olamazdı.

Kırık yayların kaba etine batmasına aldırış etmeden kendini koltuğa bırakarak ansiklopediyi okumaya koyuldu. D harfine gelmişti. *Doppler Etkisi* maddesinin ilgisini çekmediğini anlaması için on saniye bile geçmedi. Sonraki beş saniye boyunca sıkıntıyla sayfaları karıştırdı. Sağdan sola doğru yazı yazmak ya da geceyi evin bir köşesinde duran langırt masasının başında geçirmek gibi en sevdiği şeyleri dahi yapamayacak kadar yorgundu.

Bir an karşı apartmanda oturan, yaşını bilmediği ve ara sıra birlikte vakit geçirdiği Maia'yı aramayı düşündü, ama sonra adının Maia mı Maria mı olduğunu hatırlamadığını fark etti. Yoksa adı Sonia mıydı?

Kimse ismini söylemen için seni zorlamıyor, dedi kendi kendine ve telefonu almak için yerinden kalktı.

Telefonu üç kez çaldırdıktan sonra telesekreterin sesini duydu. Hiç değilse aramaya çalıştığı kızın adının Lucrezia olduğunu öğrenmişti.

Lucrezia da ne biçim bir isim?

İçini kaplayan boşluk hissiyle ahizeyi yerine koyarken büfenin üzerinde dağınık halde duran fotoğrafları düzeltilti. Fotoğraflardan biri anne ve babası gençken çekilmişti. Antonio babasına çok benziyordu. Annesinden ona miras kalan şeyse sadece çenesindeki gamze, miyop gözleri ve tığ ile örülmüş birkaç battaniyeydi. Ters dönmüş başka bir fotoğrafta Antonio ile karşılaşmış onunla yağmurlu bir günde köpek kakasına basarmış gibi evlenen Fransız kütüphaneci, eski cadaloz karısı Marguerite vardı. Antonio onun fotoğrafını, dibe vurduğunu hissettiği anlarda gerçekten kötü olan zamanların geçtiğini kendisine hatırlatmak için saklıyordu. Resimlerin en güzeli ise şüphesiz Calliope'nin henüz çok küçükken ona yeşil gözlerle bakan fotoğrafıydı. Evden kaçıp gitmeyi huy edinen küçük kedinin bir gözü bir gün sokak ortasında işini iyi bilen bir güvercinle tutuştuğu kavga sonucunda kör olmuştu. Kedinin dışarı çıkma içgüdüsünü bastırmayı doğru bulmayan Antonio, o günden beri onu tasmayla gezmeye çıkarıyordu. Yürüyüşe çıktıklarında insanların kendisine ve eşi benzeri olmayan kedisine yönelen şaşkın bakışlarından daha

keyif veren bir şey yoktu. Antonio bu fotoğrafın otuz altıncı yaş günü hediyesi olarak karşısına çıkan Calliope'nin eve geldiği gün çekildiğini hatırlıyordu. Eve bir kedi alma fikri aklının ucundan bile geçmediği için bir an ne yapacağını bilememiş, onu oraya sanki başka biri getirmiş gibi hissetmişti; ama onu sokakta, evsiz bir adamın yanında bulan kendisi değil miydi? Onu dondurucu bir kış gecesinde sokaktan almamış mıydı?

Antonio resmi alıp dikkatle inceledi.

“Sen nereden çıkıp geldin böyle?” diye sordu ayağının dibindeki yaşlı kediye. Calliope cilveyle mırılarak boş mama kabına dikkat çekmeye çalışıyordu.

Sahibinin kendisini umursamadığını görünce sandalyeye zıplayıp oradan da masanın üzerine çıktı. Düşüncelere dalan Antonio onu fark etmemişti. Hâlâ ilgi çekmeyi başaramadığını görünce patisini kaldırıp elini tırmalayınca olduğu yerde zıplayan Antonio elindeki çerçeveyi yere düşürdü.

“Kahretsin Calliope!” diye haykırdı kediyi masadan aşağı iterek. “Bir daha yaparsan yemin ederim diğer gözünü de ben oyarım!”

Her seferinde daha da tahriş olan yaralı elini yıkamak için banyoya gitti. Maia neden cevap vermiyordu?”

Lucrezia, adı Lucrezia. Ne biçim bir isim. Onu görmeye, belki onunla birlikte akşam yemeyi yemeye ya da sırf ona eşlik etmek için geceyi orada geçirmeye gelirdi.

Calliope her zaman yanımda, diye kendini teselli etti.

Odaya dönüp kediyi kırık cam parçalarının etrafında dolaşırken görünce, “Sersem kedi!” diye bağırdı öfkeyle. “Bir yerini keseceksin!” Onu cam kırıklarından uzaklaştırmak için kenarda duran bir topa vurdu.

Yerdekileri hemen temizlemek ve fotoğrafı alıp kenara koymak için acele ediyordu. Tam fotoğrafı büfenin üzerine koyarken yere düşen

kâğıdı fark etti. Yere eğilip ne olduğunu bilmeden onu eline aldı. Bir resimdi.

Antonio Fonte çoğu zaman çevresinde olup bitenlere karşı kayıtsız kalırdı, ama gece kadar koyu renkli gözleriyle resimdeki kızın gözlerine baktığı anda hissettiklerini anlamlandırması oldukça zor oldu.

Göğsünde bir şey yırtılmıştı.

O an hissettiklerini birine söyleyecek olsaydı bu cümleyi kurardı.

Antonio garip ve umursamaz biri olduğunu biliyordu. Bir şeyleri kaybediyor ve sürekli yere düşüyordu. Sakardı, teknolojiye uyum sağlayamıyordu, tarak kullanmakla ilgili çözülememiş birçok sorunu vardı ve kesinlikle nasıl giyineceğini bilmiyordu. Ama emin olduğu ve kendiyile ilgili gurur duyduğu bir şey varsa o da gördüğü yüzleri asla unutmamıştı. Ve bu yüzü daha önce hiç görmemişti. İnanılmaz derecede gerçek gözükten bir resme benziyordu. Kara kalemle yapılmış, siyah beyaz bir çizimdi, ama resimdeki kızın saçları yeşile boyanmıştı.

Yüz ifadesine bakılırsa pek de mutlu bir kıza benzemiyordu. Antonio bunu gözlerinin altındaki kırışıklardan ve çatık kaşlarından anlamıştı. *Mutlu insanlar kaşlarını çatmazlar*, dedi kendi kendine. *Mutlu insanlar huzurlu uyurlar*.

Sonra tarif edemediği bir hisle kâğıdın arkasını çevirdi. Bir şeyler yazılıydı.

Haziran 1999

Tirnaîl Kayıp Şeyler Krallığı'dır,

oraya gitmeme izin verme.

Beni hatırla, Kristal Gecé'yi hatırla.

Tüm sevgimle, Genève Poitier.

Antonio cümleleri ve isimleri tekrar tekrar okudu: *Tirnaîl, Genève Poitier. Tirnaîl, Genève Poitier*. Bu kelimelerin ne anlama geldiği ya da bu gizemli kadının kim olduğu hakkında en ufak bir fikri bile

yoktu, ama içinde onu huzursuz eden bir özlem duydu. Sevilen birine doğru şekilde veda etmediğini çok geç hatırlayan birinin hissettiği türde bir özlem... Çirkin bir miyavlama sesiyle daldığı bu düşüncelerden sıyrıldı. Calliope, dişi bir kedinin gerçek intikam yollarını kullanarak ayakkabısının üzerine pek de hoş olmayan bir hatıra bırakmıştı.

UNUTULMUŞ BİR MEKTUP

Aralıksız ve şiddetli yağmurla geçen günlerin ardından 6 Mart'ta yeniden doğan güneş, binaların aralarından sızıp çatıları ve çanak antenleri aşarak Santa Teresella Sokağı'ndaki 7 numaralı apartmana kadar ulaşmıştı. Hâlâ kalın bir sisle çevrili olan binanın duvarları küf ve nemle kaplıydı.

Antonio ellinci yaş gününün sabahını torbalar dolusu mektubu çatı katına taşıyarak geçirmişti. Bunu yapmaya ancak kapıcının karısı kapısına dayanınca ikna olmuştu. Kutlama kartlarıyla, kitaplarındaki kahramanların ve hayali mekânların çizimleriyle, küçük dükkânların kenarında köşesinde bulunup çıkarılmış beş para etmeyen ve bir işe yaramayan hediyelerle birlikte o gün gelen mektupların sayısı düzinelere ulaşmıştı.

Kapıcının karısı mektupları çatı katına taşımaması konusunda onu kesin bir dille uyarmış olmasına rağmen Antonio hatırlamak istemediği şeyleri unutmada konusunda bir hayli yetenekliydi; bu yüzden, o sabah saat onda kim bilir kaçınıcı kez eski asansörün beşinci katı işaret eden düğmesine basıyordu. Asansör eski zamanlardan kalma makarasının tiz gıcirtısıyla yukarı çıkmaya başladığında Antonio altıncı katın yarısı kırık düğmesine baktı.

Altıncı kat.

Bu binada hiçbir zaman altıncı kat olmamıştı. Kapıcılar Kralı I. Nicotiana'nın tartışmasız hükümranlığını ilan ettiği zemin kat vardı. Antonio Fonte'nin düzensiz dairesinin yer aldığı ara kat vardı. Yıllar önce terk edilen ve artık hayaletlerin oturduğu ikinci kat vardı. Sonra sıkıcı mı sıkıcı üçüncü ve dördüncü kat ve bakkalın büyük kızının ara sıra sevgilileriyle buluştuğu ve Antonio'nun mektuplarını attığı çatı katı vardı. Bu binada altıncı bir kat yoktu.

Bu gereksiz düğmeyi neden buraya koyduklarını her zaman merak etmişti.

Signor Nicotiana bir keresinde, “Altıncı kat terasa açılıyor,” demişti. Antonio, “Ama burada teras yok ki,” diye karşılık verince kapıcı, “Signor Fonte, hiçbir şeyden memnun olmaz mısınız siz?” diyerek onu azarlamıştı.

Antonio kapıcının da o düğmenin neden orada olduğunu bilmediğinden emin olduğu için daha fazlasını sormaya cesaret edememişti.

Güneşin aldaticı ışıklarının doldurduğu çatı katının kapısını açtı ve yanında getirdiği mektup dolu çantayı içeri fırlattı. Neyse ki bu sonuncuydu. Geri döndüğünde asansörün meşgul olduğunu görünce merdivenlere yöneldi. Yirmili yaşlarda birinin çevikliğiyle katları hızla inerken her zamanki gibi somurtkanlığı üzerinde olan Signor Nicotina ile karşı karşıya geldi. Kirli bir fırçayla merdivenleri yıkıyordu. Antonio'nun nefes almasına bile fırsat vermeden cebinden dört ya da beş zarftan oluşan bir mektup tomarı çıkardı.

“Bunlar yeni geldi. Yeteri kadar açık konuştuğumu sanıyordum Signor Fonte, daha ne söylemem gerekiyor? Çatı katı sizin kişisel deponuz değil!”

“Ama ben çatı katını kullanmıyorum ki Signor Nicotiana,” dedi Antonio gizemli bir havayla.

“Aa, öyle mi?” Kapıcı kaşlarını çattı. “Peki mektupları nereye koyuyorsunuz?”

“Altıncı kata. Asansörün nereye çıktığını buldum.”

“Peki nereye çıkıyor?” Signor Nicotiana'nın iyice açılan gözleri şaşkınlığını ele veriyordu.

Antonio esrarengiz bir tavır takınarak gülümsedi. Sanki müthiş bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. “Terasa.”

“Ama burada teras yok ki.” Çenesi şaşkınlıktan aşağı sarkmıştı. “Yoksa var mı?”

Antonio kıkırdadı. Kapıcı gerçekten neye inanacağını bilmiyordu. Neredeyse adamın içinde bulunduğu duruma üzülen elinden mektupları aldı.

“Bunları da kenara koyayım.”

“Terasa mı?” diye sordu Signor Nicotiana.

“Hangi terasa?!”

Antonio yaşlı adamı yıllardır kimsenin oturmadığı ikinci katta afallamış halde bırakarak hızla aşağı indi. Bir süre önce yazar üst kattaki bu daireyi Calliope’yi kaçırıp gitme huyundan vazgeçirmek için satın almak istemişti, çünkü kedi kaçtığında onu çoğu kez bu dairenin kapısını tırmalarken buluyordu. Ama avukatın kokusunu alır almaz ve alım satım için takip edilmesi gereken bürokratik işleri -ki bu kelime de leş gibi kokuyordu- düşününce bu işten vazgeçmişti. Daire boş kalmış, Calliope de hayalet kiracıların oturduğu evin kapısını umutsuzca çalmakla yetinmek zorunda kalmıştı.

Eve dönüp birkaç balık filetosunu buzları çözülsün diye ocağın üzerine koyduktan sonra akşamki buluşma için yaşlı Leo’yu araması gerektiğini hatırladı. Elli sene, tam yarım yüzyıl demekti.

İki üç arkadaşın geleceğini söyledi, diye düşündü Antonio mektupları ateşin üzerinde teker teker yakarken, *bu kadar çok arkadaşım olduğunu hatırlamıyorum.*

Yanık kokusu odanın içinde yayılırken kıvrılarak tavana doğru yükselen dumanın hayalet gibi kaybolduğunu gördü.

Maia ya da adı her ne ise onunla birlikte olmayı tercih ederdim. Belki bir pizza yer, film seyrederdik ve sonra...

Kafasından geçen düşüncelerin akışını birdenbire yarıda keserek tuhaf bir soruya takılan Antonio, kenarından ateşe vermeye başladığı ve kahverengiye dönmek üzere olan bir mektubu yanmaktan hızla kurtardı. Avizenin tozlu taşlarından süzülen ışığın altında göndericinin adını tekrar okudu.